

Michael Drahý

I. ročník II. stupně, 15 let

Proud

Na dosah, v kině na protějším břehu

Vidím šťastný konec

Stačí jen přeběhnout po tenkém ledu

Vsadit vše

Předtím spočítat

Své šance.

Zatím jen sedím, blednu

A vidím jí v dálce

Jak mizí kamsi

Kam ani nedohlédnu

Podámu

Na provaze upleteném ze lží

Šance, že ho přeždu se mi tenčí.

Jdu - teď už nelze jen tak stát

Je to napůl chůze, napůl let a pád

Mrholení

Kapičky deště

Stepují po starém koberci

Sešitku básní

A po mě

Vlhne mi papír

A les šeptá své výtky k zamčenému nebi

Strnule, neosobně

Ádost

Koupím jí růže

Tak jak je má ráda.

Vyhraju je pro ní u kašny

Nevím zda může

Přimět jí to hádat,

Zda jsme se zrovna nenašli.

Chvíli si upřu

Drobné chvíle štěstí

Budu žít pro to, co mě nepotká

Stejně pak umřu

Takže proč mě děsí

Že sny mé jsou jen slepota

Chtěl bych jí vzít na střechy

Ukázat jí výhled

Sedět, louskat ořechy

Vidět černobíle

Astma

Nebe mě nikdy nedusilo
To jenom hejna ptáků mi říkala
Že padám

Vozil jsem jí
po zaplivaném parkovišti
v kradeném kabrioletu
A myslel jsem na ty
kdo takhle žijí z fotek
tak krásní
a z tak jiných světů

Nebe mě nikdy nedusilo
to jenom vlaštovky
trochu mě řezali
papírem

A bylo vše.
Co říká má být vším.
ne pro mě.
Skoro se zadusím
lepkavými pohledy a starými vousy
A z cizích úst se leje stejné cosi
Které mě opustilo

Nebe mě nikdy nedusilo
možná mám malé plíce
pro tak velký křik

Tak mlčím (vy víte proč)
plýtvat bych vzduchem
na slova, stálým používáním semletá,
jak střepy na plážích.
Od ostatních padá tolik suti
která mě odpovídat nutí
a omýlat hrany břitkých postřehů.
Tak zase odpovídám zábavně
Smích (koupený v hrabárně)
řeže jak pády
do střepů.

Nebe mě nikdy nedusilo
To jen se koukni.
Má barvu borůvkové bublaniny
Ještě na chvíli

miluji mraky
nebe
měsíc
A hledám štěstí
u lidí
kteří ukradli ty čáry ze souhvězdí

Nebe mě nikdy nedusilo
jen bylo moc krátké
pro usychající barvy

Kde jsi to našel
staré olezlé krédo.
Co je to za hloupost?
Je tisíc tři sta důvodů
proč to tak není
Klidně si ironicky kývej hlavou
Zadus se papírem,
smutkem v němž lži plavou
Dospěj!
Vždyť sám chceš!
tak co ti brání
všechno jim dokázat!

-To bylo nevyspělé (káravě)

-Žádná odpověď

A někdo prohodí:
Utečme!

Nebe mě nikdy nedusilo
vždyť ani není skutečné